

ה"ט 33778/10/18 - ב.ח.א.ח.א.מ.מ.ח נגד מ.י

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

15 נובמבר 2018

ה"ט 33778-10-18 ח' ואח' נ' י'

כ" השופט פליקס גורדצקי
1. ב.ח.
2. א.ח.
3. א.מ.
4. מ.ח.
1. מ.י.

בפני
מבקשים
נגד
משיבים

פסק דין

בפניי בקשה לצו הגנה.

ביום 15.10.18 הגישו המבקשים בקשה לצו הגנה (להלן: "**הבקשה המקורית**"). הבקשה הוגשה בהיקף שאינו סביר (על פני 73 סעיפים) ובאופן שאינו תואם את הוראות **תקנה 2 (ב) לתקנות למניעת אלימות במשפחה (סדרי דין), תשנ"א - 1991** (להלן: "**התקנות**").

עם הגשת הבקשה, ניתנה החלטה המורה על תיקון הבקשה ועל הגשתה בהתאם לתקנות.

בבקשה המתוקנת נטען כי המשיבה הרימה יד על אם הצדדים, הגב' ש.ח (להלן: "**האם**") ופגעה באחיותיה באופן פיזי ומילולי.

בעקבות תיקון הבקשה, התקיים דיון במעמד צד אחד, ולאחר שמיעת ב"כ המבקשים והמבקשת הגב' א.ח, לא ניתן צו הגנה במעמד צד אחד ונקבע דיון במעמד הצדדים.

לקראת הדיון במעמד הצדדים, הגישה המשיבה תגובה, ובה טענה כי הבקשה הוגשה משיקולים זרים הנוגעים להליכים משפטיים אחרים המתנהלים בין הצדדים. כן טענה, כי אין שחר לכל טענות המבקשים כי היא אלימה או נקטה באלימות כלפי מי מהם.

ביום 21.10.18 התקיים דיון במעמד הצדדים ובתחילתו הועלתה טענה כי הבקשה המתוקנת מפנה לבקשה המקורית וכי לא צורפו לבקשה המתוקנת תצהירים של כלל המבקשים. מטעמי יעילות דיונית ניתנה החלטה כי המבקשים יערכו את תצהירים בבית המשפט והדיון יחודש **ראו: עמ' 6 ש' 19-27 לפרוט' הדיון**.

גרסאות הצדדים הינן כדלהלן:

ב.ח. - טוען בתצהיר כי על פי כל העדויות של הסובבים יש חשש לאלימות מצד המשיבה כלפי האם וכלפי האחיות עוד הוסיף כי המשיבה עקרה מצלמות שהותקנו בבית האם. מר ב.ח. לא פירט את מקור הידיעה ולא נקב במועד בו קרתה האלימות.

בעדותו טען כי לא היה עד למי מעשה האלימות **ראו: עמ' 9 ש' 10-14 לפרוט' הדיון.**

א.מ. - טענה בתצהיר כי המשיבה משכה בשערותיה, הרביצה לה והתנהגה כ-"אחרונת הבריונים". הגב' א.מ. לא נקבה ומועד בו התרחשו אירועי האלימות הנטענים והיא אף לא העידה בבית המשפט.

א.ש. - המטפלת של האם טוענת בתצהיר כי המשיבה מרביצה לה ומשפילה אותה ושהיא פוחדת ואינה יכולה לעבוד בתנאים אלה. הגב' א.ש. - שאיננה בן משפחה - לא נקבה במועד בו התרחשו אירועי האלימות.

במסגרת הדיון העידה כי היא אינה יכולה לקבוע כי הייתה פגיעה פיזית באם, אלא כי ראתה חבלות על גופה של האם **ראו: עמ' 4 ש' 1-6 לפרוט' הדיון.**

א.ח. - מתארת בתצהירה כי המשיבה אלימה ויש סביבה אווירה מתוחה ולא נעימה.

המשיבה - בעדותה הכחישה כל אלימות כלפי א.ש. **ראו: עמ' 10 ש' 34-36; עמ' 11 ש' 1-3 לפרוט' הדיון.**

בתום הדיון נקבע, על פי בקשת באי כוח הצדדים, כי סיכומי המבקשים יוגשו תוך 15 יום וסיכומי המשיבה יוגשו 15 יום ממועד הגשת סיכומי המבקשים.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, בפרוטוקול הדיון ובסיכומי הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות כפי שיפורט ויבואר להלן.

ס' 3 לחוק למניעת אלימות במשפחה, תשנ"א-1991 (להלן: "החוק") הקובע:

"לבקשת בן משפחה....רשאי בית המשפט לתת צו הגנה מפני אדם אם ראה כי נתקיים אחד מאלה:

(1) בסמוך לפני הגשת הבקשה נהג באלימות בבן משפחתו ביצע בו עבירת מין או כלא אותו שלא

כדין;

(2) התנהגותו נותנת בסיס סביר להניח כי הוא מהווה סכנה גופנית ממשית לבן משפחתו או שהוא עלול לבצע בו עבירת מין;

(3) התעלל בבן משפחתו התעללות נפשית מתמשכת, או התנהג באופן שאינו מאפשר לבן משפחתו ניהול סביר ותקין של חייו".

על מבקש צו הגנה או צו למניעת הטרדה מאיימת, רובץ נטל הראיה בדבר קיומם של האירועים המהווים לטענתו בסיס ותשתית לקבלת הצו **ראו: ה"ט (נצ') 39777-04-12 ס.א נ' ח.א (פורסם בנבו, 2.5.12)**. רף הראייתי בבקשה לצו הגנה הוא רף ראייתי גבוה יותר מאשר בהליך אזרחי אחר **ראו: ה"ט (טב') 27474-01-11 א.ש.ואח' נ. מ.ס. (פורסם בנבו, 22.3.11)**; **ה"ט 12-02-49375 מיום 05.07.12 (נבו)**.

בעניינינו - גרסאות המבקשים עדויותיהם וראיותיהם, לא אפשרו קביעת ממצאים עובדתיים אובייקטיביים לגבי האלימות הנטענת **ראו: עמ"ש (מחוזי תל אביב-יפו) 21380-07-13 פלוני נ' אלמוני (פורסם בנבו, 16.07.2013)**. העדויות היו שטחיות ולמעט מקרה אחד שאירע חודש לפני הגשת הבקשה **ראו: עמ' 8 ש' 31** והמבקשים לא נקבו במועדים בהם התרחשו מעשי האלימות הנטענים.

כפועל יוצא, לא הוכח גם התנאי של סמיכות הזמנים בין מקרי האלימות הנטענים לבין מועד הגשת הבקשה **ראו: סעיף 3 (1) לחוק למניעת אלימות במשפחה** ובמצב דברים זה דין הבקשה להידחות.

נוסף על כך, הרושם הוא כי הבקשה הוגשה בחוסר תום לב וממניעים זרים:

ראשית, המבקשים בבקשתם, ביקשו להרחיק את המשיבה מדירת האם, דירה בה מתגוררת גם המשיבה. התנהלות זו מעלה תמיהות ביחס למניעים העומדים מאחורי הבקשה, משעה שנתבקשה הרחקה מדירת האם ולא מאם.

שנית, במסגרת הליך נוסף ++-++-++-++ המבקשים עתרו לסילוק יד של המשיבה מדירת האם. במסגרת הליך זה, בשל זהות הסעדים **ראו: רע"א 2430/91 טיב טירת צבי נ' דליקטיב הקניון, פ"ד מה(4) 225 (1991)** לא ניתן לעתור לסעד זמני של סילוק יד, והרושם הוא כי בקשה זו נועדה לשמש תחליף להשגת הסעד הזמני.

שלישית, המועד המבוקש להגשת הסיכומים, שמאפשר הכרעה שיפוטית בחלוף של 30 יום, אינו מתיישב עם מטרת ההליך שנועד להעניק הגנה מידית מפני בן משפחה אלים.

בפסיקה נקבע כי אין לאפשר שימוש בצו הגנה להשגת מטרות זרות לאלה המונחות ביסודות החוק. מתן צו הגנה הינו אמצעי דרסטי וחרף **ראו: ת"א (י-ם מחוזי) 3248/01 פלוני נ' אלמוני [פורסם בנבו]** ויש להרתיע מתדיינים בל ישתמשו בכלי זה שלא לצורך **ראו: ה"ט (משפחה נצרת) 36635-10-14 ר.ז נ' פ.ז (פורסם בנבו, 8.12.14)**; **תמ"ש (משפחה קריות) 50123-03-11 ל.ס נ' ל.א (פורסם בנבו, 23.6.11)**.

מכאן לשאלת פיצוי והוצאות.

סעיף 11 לחוק קובע:

דחה בית המשפט בקשה למתן צו הגנה וקבע כי היא קנטרנית, רשאי הוא להטיל על מי שביקש צו הגנה את אלה או חלק מהם:

(1) הוצאות לטובת המדינה ולצד שנפגע, בשיעור שימצא לנכון;

(2) פיצוי נאות למי שנפגע מהגשת הבקשה.

שימוש לרעה בהליכים על פי החוק מצדיקים חיוב בהוצאות משפט ראוי: ה"ט 54134-03-11 מיום 23.06.11 (פורסם בנבו). זאת לצד פיצוי נאות למי שנפגע מהגשת בקשה.

מדיניות שיפוטית נוהגת הינה כי יש למנוע ניצול של הליכים על פי החוק למניעת אלימות במשפחה שהם הליכים יעילים, מהירים וזולים.

בתוך כך, במטרה להתריע מתדיינים בל ישתמשו בכלי זה, חויבו מגישי בקשות סרק בהוצאות משפט בשיעור ניכר:

ראוי: ה"ט 14084-12-15 מיום 25.02.16 (פורסם בנבו) שם חויבה המבקשת בפיצוי כספי בסך של 15,000 ₪ ובהוצאות משפט בסך של 5,000 ₪;

ראוי: ה"ט 22857-01-13 מיום 04.02.14 (פורסם בנבו) שם חויבה המבקשת בתשלום הוצאות ופיצויים לטובת המשיב בסך של 30,000 ₪ ותשלום נוסף של 10,000 ₪ לטובת אוצר המדינה.

הלך זה, למעט ריבוי המבקשים, אינו שונה מההליכים הנזכרים ואף הוא ראוי לחיוב מוגבר בהוצאות.

לאור האמור אני מחייב את המבקשים (למעט הגב' א.ש שאינה בן משפחה ושנוספה כצד להליך בסיכומים) בהוצאות משפט של המשיבה בסך של 12,000 ₪ שישולם בתוך 30 יום.

אינני מחייב את המבקשים בפיצוי לטובת המשיבה מאחר והבקשה במעמד צד אחד נדחתה והמשיבה לא הורחקה מהדירה. כפועל יוצא, לא נגרם לה נזק שמצדיק פסיקת פיצוי כספי.

המזכירות תשגר את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

מתיר לפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ט, 15 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.